A°. 1848. N°. 16.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Dingsdag, Woensdag, Donderdag, Zaturdag en Zondag, is f 5 in de drie maanden.

ZONDAG 23 JANUARIJ.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels, f 1,00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt voor elke plaatsing.

[illegible] voor de Courant van den eigen dag moeten bezorgd worden des morgens vóór n e g e n ure. Alle Advertentiën [illegible] de volgende blijven liggen tot het volgend nommer.

Eene regering, die hare eigene regels niet kent.

[illegible] spraken [illegible] gemis aan werkzaamheid bij de mannen der regering, welke hen terughield van het ontwikkelen der beginselen onzer grondwet. Die traagheid en een ander gebrek onzer bewindsmannen, hunne vrees voor openbaarheid, hadden ten gevolge, dat zelfs de hoogere ambtenaren dikwijls niet regt wisten wat eigenlijk als wet gold. Wij zagen dit bewaarheid, toen wij dezer dagen het berigt mededeelden van de conclusie van den advokaat-generaal bij den Hoogen Raad, volgens wiens oordeel jaren lang de regtbanken van politie in eenige plaatsen onregtmatig waren zamengesteld. Als ambtenaar van het openbaar ministerie zaten in die regtbanken, te Utrecht en te Leiden, de directeuren van politie, niettegenstaande zij daartoe onbevoegd waren. Tallooze vonnissen werden [illegible] en ten uitvoer gelegd. Wat kan daarvan de reden zijn? Stellen de ambtenaren er bij ons eene eer in, de wet te overtreden en zich een onregtmatig gezag aan te [illegible]? Wie zou dit durven zeggen? De schuld lag alleen daarin, dat die ambtenaren den aard hunner betrekking niet kenden: de regterlijke magt, hooger en lager bestuur, wisten even weinig juist, welk eene soort van ambtenaar de directeur van politie was. En wat anders was de oorzaak dier onkunde dan dat men onze politie nimmer goed geregeld [illegible] hetgeen men daaromtrent bepaald [illegible] openbaar gemaakt had? Nu had men vergeten, dat er een koninklijk besluit was, hetwelk den aard der betrekking van directeur van politie aanwees. Eindelijk werd het besluit uit een verborgen hoek opgeschommeld en nu zagen allen, dat men jaren lang door een [illegible] eene bediening had doen waarnemen, welke daartoe onbevoegd was. Men kende de regels niet meer, dewijl men alleen tot eene gedeeltelijke regeling moed [illegible] en niet voor de behoorlijke [illegible] gezorgd had.

Even [illegible] ging het immers met de zeven-kinderen-wet toe, welke de ministers zeiden niet te bestaan, terwijl de regterlijke magt haar bestaan erkende. Die uitspraak strekte tot straf voor de nalatigheid der regering, welke aan bepalingen, door de grondwet slechts met *provisionele* magt voorzien, eene lengte van bestaan verzekerde, welke bij eenige voortvarendheid aan sommige [illegible] besluiten zelfs niet zou hebben kunnen toegezegd worden. De kosten echter van die zorgeloosheid worden door de natie betaald.

Hoezeer men ons op goed geluk regeert en slechts den dag voor den dag laat zorgen, zien wij in het antwoord, dat de ministers altijd aan de Tweede Kamer geven, wanneer deze er op aandringt, niet dat men de punten, op welke door het tweede additionele artikel der grondwet aan vroegere bepalingen slechts provisionele kracht gegeven is, door eene eigene wetgeving in den eenig goeden en eener regering, harer roeping getrouw, waardigen toestand brengen zal, maar slechts dat men opgeven zal, wat nog op dit oogenblik gerekend kan worden te gelden. De regering is dan gewoon zich op de moeijelijkheid van dat werk te beroepen: is dit niet aan zich zelve een brevet van onkunde uitreiken? maar wanneer een bestuur, aldus zelf erkent, dat het te traag of [illegible] is om te doen wat pligt [illegible], hoe zal daar het volk zich in juistheid en zekerheid van regel verheugen kunnen? Met welk regt zal eene regering, die zoo weinig berekend is voor hare taak het behoud van het bestaande kunnen aanraden? De tegenwoordige tijd is niet meer met de bloote overlevering te vreden; hij weet hoeveel deze verbastert; hij wil het woord der wet kennen, ten einde daardoor zekerheid omtrent zijn regt te hebben; de overheid is geroepen hem die te verschaffen, en verklaart zij zich daartoe buiten staat, zoo verklaart zij zich tevens niet bloot nutteloos maar een bezwarende ballast.

En is het dan zoo onnatuurlijk, dat de Nederlandsche staatsburger of het land moede wordt, waar men zelfs de eerste beginselen der regeerkunst niet kent, en naar elders heen trekt; of te breken wenscht met eenen slender, welke ook voor de toekomst alle hoop op verbetering uitsluit? Eene regering kan niet enkel slecht zijn, dewijl zij het verkeerde doet, maar zij is dit even zeer, wanneer zij het goede nalaat. Eene herziening der grondwet zou de traditie, dat slappe handen en het overlaten van alles aan de toekomst tot de »eigendommelijkheden" van het Nederlandsche ministerschap behoort, breken. De schok zou nuttig zijn; hij zou den ijver opwekken en mogelijk maken, wat tot heden onmogelijk scheen, dewijl men geen ijver genoeg had het te beproeven. Afgezien van alle verbetering van beginsels, zou reeds daarom alleen eene herziene grondwet hoogst wenschelijk wezen. En toch durft men spreken van behoud?

Buitenlandsche berigten.

ITALIË.

Turijn, 13 Jan. Men heeft hier de gewigtige tijding ontvangen, dat voor eenige dagen het hof van Oostenrijk, de hertog van Modena en de nieuwe hertog van Parma de betrekkingen, die tusschen deze drie staten bestonden, nog naauwer hebben toegehaald door het sluiten van een traktaat, dat hoofdzakelijk het volgende behelst: 1o. offensieve en defensieve alliantie tusschen de drie staten; 2o. tolvereeniging naar de grondslagen van het Zollverein. Blijkbaar zou deze laatste bepaling ten doel hebben, een tegenwigt daar te stellen tegen het onlangs gesloten tolverbond tusschen Sardinië, Toskane en de Romeinsche staten.

ZWEDEN.

Stockholm, 7 Jan. Men kan zich den tijd niet herinneren dat Zweden, binnen het jaar, zoo groote verliezen door den dood heeft geleden, als in het afgeloopen jaar. *Tegnér*, de dichter van Frithiof's-Saga, opende den reij aan. Na hem zijn, binnen [illegible] maanden, *Geijer*, *Järta*, *Franzén*, *Björnstjerna*, *Rosenblad*, *Lovisin* ten grave gedaald. Van dezen, behoorden *Geijer*, *Franzén* en *Tegnér* tot de schitterendste sterren die ooit in de Zweedsche letterkunde uitgeblonken hebben. *Järta* en *Björnstjerna* waren, hoewel zij hunnen meesten roem in de politieke loopbaan verworven hebben, ook in de letterkunde niet zonder naam. *Rosenblad* en *Lovisin* waren mannen die zich door verdienste of gelukkige omstandigheden en beroemde namen tot de hoogste waardigheden van den staat verheven hadden. *Geijer*, niet slechts als geleerde, naauwgezet historicus en doorkneed staatsgeleerde zeer gunstig bekend, doch ook als dichter en componist geacht en bemind, was van jongs af tot aan de laatste jaren zijns levens aan de universiteit Upsal, eerst als docent en daarna als professor in de geschiedkunde werkzaam. Emeritus geworden, zette hij zich met der woon in de hoofdstad neder, om nader te zijn bij de bronnen der vaderlandsche geschiedenis in het rijksarchief, doch werd door ziekten en dood verhinderd zijne gedeeltelijk reeds begonnen, gedeeltelijk slechts ontworpen werken te voleindigen. Hij was, zoo als bekend is, lang een ijverig aanhanger der historische school en als zoodanig in zijn politiek geloof streng behoudend, tot hij, nu ongeveer tien jaren geleden, nadat hij een geruimen tijd de nieuwe geschiedenis en speciaal de Fransche revolutie grondig bestudeerd had, openlijk zijnen afval van de behoudspartij en zijnen overgang tot de partij van den vooruitgang aankondigde. Hij was sints dien tijd de fikschste en in alle opzigten meest gewigtige vertegenwoordiger van de liberaliteit en den vooruitgang in Zweden; zijn dood was dus niet alleen voor de wetenschap, maar evenzeer, en bijna nog meer, voor de ontwikkeling van ons publiek leven in dat tijdperk eene wezenlijke ramp. Het was de smartelijkste van alle verliezen over welke wij in den laatsten tijd ons te bedroeven hadden, en de plaats die hij heeft opengelaten, zal niet spoedig weder bezet zijn.

Järta was, voor zoo ver de politiek aangaat, juist den tegenovergestelden weg ingeslagen. In zijne jeugdige jaren een hartstogtelijk aanhanger der groote omwenteling, ter eere van welke hij van zijnen baronnenstand afstand deed, (hij was geboren baron *Hjerta*), was hij in de laatste jaren al meer

en meer behoudend geworden. Nadat hij bij de revolutie van 1809 als één der opstellers van de constitutie was werkzaam geweest, daarna eenige jaren als secretaris van staat van het hoofd van het departement van koophandel en van financiën had gestaan en ten slotte het ambt van *Landshöfding* in de provincie Dalekarliën bekleed had, onttrok hij zich plotseling aan alle staatsbetrekkingen, en leefde gedurende de laatste twintig jaren als privaat persoon in Upsal, zijnen tijd verdeelende tusschen wetenschappelijke, meest historische, nasporingen en den omgang met de zich daar ophoudende even zoo gezinde geleerden. Zijn politiek standpunt in de laatste jaren zijns levens blijkt ten duidelijkste uit hetgeen *Karel Johann* eens van hem zeide: *Il est plus royaliste que moi-même.* Langen tijd zeer bevriend met *Geijer*, moest hij het ten laatste nog beleven dat *Geijer* zich hoe langer zoo meer van de zienswijze verwijderde welke *Järta* nu als zijne politieke geloofbelijdenis huldigde. Hij was een der uitstekendste prozaschrijvers die ooit in het Zweedsch geschreven hebben, doch heeft ongelukkig bijna niet anders dan fragmenten uitgegeven die nooit voltooid zijn.

Franzén is de geliefkoosdste dichter der gansche Zweedsche litteratuur. Hij is geboortig uit Finnland, muntte reeds zeer vroeg als dichter uit, was reeds zeer jong professor in de geschiedenis aan de universiteit Abo in Finnland en ging eerst na het sluiten van den vrede, door welken Finnland eene Russische provincie werd, naar Zweden, waar hij eerst als proost op het platte land en daarna als pastoor in Stockholm werd aangesteld, tot hij in den afgeloopen zomer als bisschop van Hernosand stierf. Geen Zweedsch dichter heeft ooit eene zoodanige populariteit genoten als *Franzén* op het einde der vorige en in het begin dezer eeuw door zijne lyrische gedichten, die toen bijna in den mond van het gansche volk waren. In latere jaren geraakte hij meer op den achtergrond; echter is hij door geenen der Zweedsche dichters, zelfs niet door *Tegnér*, overtroffen. Zoo lang hij zich in Stockholm ophield, wat hij vast secretaris der zoogenaamde Zweedsche akademie en heeft in de verhandelingen dezer akademie eene menigte herinnerings-geschriften of levensschetsen van uitstekende Zweden van vroegere eeuwen nagelaten, die tot de beste van die soort behooren, met welke Zweden's letterkunde is uitgerust. Als evangelisch bisschop en kanselredenaar bekleedde *Franzén* zeker, na den dood van den aartsbisschop *Wallin*, de eerste plaats, en liet door zijnen ijver op dit gebied, gelijk in het algemeen door zijne waarlijk christelijke gezindheid en zijnen aartsvaderlijken handel en wandel zijnen ambtgenoot *Tegnér* verre achter zich.

Graaf *Björnstjerna* is dezelfde, die gedurende verscheidene jaren Zweedsch gezant aan het hof van Groot-Brittannië was. Behalve eenige werken van statistieken of politieken inhoud, was hij de schrijver van een paar werken over Oost-Indië, die ook in het Duitsch vertaald zijn en wel, zoo ik mij niet vergis, op aansporing van den kant des schrijvers zelven. Zijne werken verdienen gekend te zijn, niet zoo zeer van wege hunne eigene waarde, als van wege het ongewone dat men ook eens een lid der Zweedsche aristocratie aantreft, die zich in de litteratuur door eigen werk eenen naam heeft verworven. Te voren een gematigd hervormer, trad hij op den vorigen Rijksdag in streng aristocratisch-behoudenden geest in eene soort van oppositie tegen de regering op en werd, waarschijnlijk dien ten gevolge, eenigen tijd daarna van zijnen gezantschapspost teruggeroepen.

De oude graaf *Rosenblad*, die onder vijf verschillende Zweedsche koningen gediend had, was ten tijde van *Karel Johan* minister van justitie en had grooten invloed.

De baron *Lovisin* was een kloek generaal en daarom zeer gezien bij *Karel Johan.*

Stockholm, 11 *jan.* De toestand van den beroemden scheikundige *Berzelius* moet in de laatste dagen zeer verslimmerd zijn. De uitwerking van de aangewende moxas hebben een korten tijd den toestand van den zieke verbeterd; terwijl hij gebrand werd heeft *Berzelius* chloroforme gebruikt.

DUITSCHLAND.

Van den Rijn, 20 *jan.* Te Berlijn zijn betreffende de Zwitsersche quaestie, uit goede bronnen, de volgende berigten ontvangen: Men verzekert namelijk dat den 15den een courier door Berlijn is gekomen, die overbrenger was van de definitieve goedkeuring van prins *Metternich* op de wijzigingen, welke in het ontwerp der collective nota te Parijs gebragt waren. De conferentie te Parijs wordt als gesloten beschouwd; men is, geheel in strijd met eene vroegere meening, zelfs van oordeel, dat men het plan heeft opgegeven om deze nota door de heeren *von Radowitz* en *Colleredo* te laten onderteekenen. Deze heeren zouden integendeel terugtreden en de agenten der drie kabinetten te Bern in last krijgen, het memorandum aldaar te Bern, met hunne onderteekening te voorzien en aan den Vorort te overhandigen.

Hamburg, 18 *jan.* Zoo even is er een berigt uit Kopenhagen gekomen, dat de ziekte des Konings eene zeer ernstige wending neemt en het ergste doet vreezen. Eene aanvankelijk onbeteekenende roosachtigheid zou nu naar binnengeslagen zijn en de edele deelen aangetast hebben. De dood des Konings zou het land in eenen nog moeijelijker toestand brengen, daar de troonsbeklimming van den kroonprins zelfs bij de Deensche partij tot ernstige tweespalt zou kunnen aanleiding geven, buiten en behalve de Skandinavische partij die nog geenszins het denkbeeld van eene vereeniging der drie Noordsche koningrijken heeft opgegeven.

FRANKRIJK.

Parijs, 18 *jan.* De brief van *Abd-el-Kader* die, naar het zeggen van sommige dagbladen, alle moeijelijkheden voor de regering zou oplossen, door dat de emir zich geheel en al zou onderwerpen aan de wijsheid des konings, is, naar het zeggen van wel onderrigte personen, geenszins van dien aard, dat de regering er door zou ontslagen worden de beloften te houden door den hertog *van Aumale* gedaan. Hij drukt, het is waar, berusting uit; maar hij drukt ook, naar het schijnt, het vertrouwen uit dat Frankrijk geen misbruik zal maken van het overwigt door het lot der wapenen verkregen. Indien dit zoo is, wordt de houding der regering tegenover den emir nog moeijelijker. Zal men hem dwingen in Frankrijk te blijven, tegen zijnen wil en in weerwil van het woord van den hertog *van Aumale*? Zal men trachten hem eenen der regering meer gevalligen brief af te persen? Denkt men er over om, in het uiterste geval, van *Mehemet-Ali* waarborgen te erlangen, dat de aan zijne hoede aanbevolen gevangene nooit meer voor Frankrijk een voorwerp van schrik kan zijn? Deze vragen liggen elk thans, gelijk een poos geleden, op den tong. Vooral vraagt men waarom de regering over eenen brief van zooveel aanbelang, zoo lang het stilzwijgen bewaart.

Parijs, 19 *jan.* De heeren *de Berville*, *Darblay*, *Desmousseaux de Givré* en *Ducos* hebben zich dezen morgen bij de secretarissen van de Kamer der Afgevaardigden doen inschrijven om tegen het ontwerp-adres het woord te voeren. De heer *Duvergier de Hauranne* heeft zich doen inschrijven om tegen de laatste paragraaf, over de reformistische feestmalen, het woord te voeren.

— De heer *Billault*, heeft heden op het bureau der Kamer het volgende amendement op de 4de paragraaf van het ontwerp adres van antwoord gedeponeerd.

»Wij vereenigen ons met den wensch van Uwe Majesteit, door voor alles, uw gouvernement te verzoeken zonder ophouden werkzaam te zijn, om de zedelijkheid der volken te ontwikkelen en zich niet meer bloot te stellen haar te verzwakken door heillooze voorbeelden."

— Gisteren heeft de heer *Dupin* op het bureau van den president van de Kamer der Afgevaardigden een voorstel gedeponeerd, waarbij ieder ambtenaar, welke overtuigd wordt van aangaande het afstaan zijner betrekking handel te hebben gedreven, door beloften of giften uit te lokken of aan te nemen, veroordeeld zal worden tot het verlies zijner burgerlijke regten; tot het betalen van het dubbel van den ontvangen prijs of tot het bedrag van den daarvoor bedongen en nog niet betaalden prijs, en eindelijk tot eene gevangenisstraf van drie maanden ten minste en vijf maanden ten hoogste. Dezelfde straffen zullen ook kunnen toegepast worden op die personen, welke tot eene dergelijke handeling hebben medegewerkt, hetzij voor eigen rekening, of voor anderen.

— Hoewel de meeste conservatieve dagbladen zich niet over den tegenwoordigen gezondheidstoestand van den Koning uitlaten, weet men evenwel zeker, dat de Koning sedert lang aan eenen breuk lijdende was, maar zich thans, wegens eenen nieuwen band, welke hem zijnen eersten heelmeester, den heer *Pasquier*, heeft aangelegd, merkelijk beter bevindt. Volgens de *Union Monarchique*, zou gisteren een zeker persoon in de particuliere appartementen des Konings zijn toegelaten. Op het oogenblik dat deze persoon van den Koning zou afscheid nemen, vergezelde *Lodewijk Philips* hem tot aan de deur van zijn vertrek; verzocht hem de geruchten te wederspreken, welke sedert eenige dagen in omloop waren en zeide ten slotte: »Ga en zeg, dat, indien de ziel krank is, het ligchaam nimmer welvaren der is geweest."

— Een correspondent der *Augsburger Allgemeine Zeitung* schrijft het volgende ten aanzien van het gerucht, dat hier en daar verspreid is over een geheim huwelijk, dat zou gesloten zijn tusschen prinses *Adelaïde* en den adjudant des Konings, graaf *Athalin*:

»In nommer 7 der *Allgemeine Zeitung* verwondert men er zich over, dat de Parijsche dagbladen geenerlei gewag maken van de betrekking der overledene prinses *Adelaïde* tot den generaal *Athalin*, eersten vleugel-adjudant van den Koning der Franschen; bij welke gelegenheid men sinspeelt op het bestaan van een morganatiek huwelijk tusschen de zuster van *Louis-Philippe* en gezegden generaal. Vergun mij bij deze gelegenheid eene dwaling uit den weg te ruimen, die, naar ik meen, in het buitenland zeer verspreid is, namelijk, dat de overledene prinses sints jaren met den generaal *Athalin* door een geheim huwelijk verbonden was. Ik herinner mij zeer goed hoe dat praatje in de wereld is gekomen. Het was in junij 1837, dat er des avonds met geslotene deuren een huwelijk in de kerk van St. Roche werd ingezegend, bij hetwelk de Koningin der Franschen tegenwoordig was. Den volgenden dag liep het gerucht, dat prinses *Adelaïde*, met goedvinden van haren koninklijken broeder, met den generaal *Athalin* in den echt was getreden, en dat men, om alle opspraak te vermijden, het huwel[ijk] in stilte voltrokken had. Ziehier wat er van de z[aak] was: Generaal *Athalin* had reeds vóór de juli[j]-revolutie van een uitstapje naar zijn geboorteland (hij is geboren in den Elsas), een beeldschoon meis[je] medegebragt, aan hetwelk hij eenige jaren lang [in] éene der aanzienlijkste Parijsche kostscholen een[e] opvoeding had laten geven, en van hetwelk hij late[r] zijne minnares maakte. De vrome Koningin d[er] Franschen, hiervan onderrigt, verklaarde dat zij ni[et] zou toelaten, dat de eerste adjudant des Konings aa[n] haar hof het ergerlijk schouwspel zou geven va[n] eene onwettige verbindtenis. Hare Majesteit wist t[e] bewerken, dat den generaal *Athalin* de keus wer[d] gegeven om òf van zijne minnares zijne wettig[e] vrouw te maken, òf het hof te verlaten. De gene[-]raal koos het eerste. De Koningin wilde, om zek[er] te zijn dat de generaal haren wil was nagekomen, persoonlijk de huwelijks-inzegening bijwonen, welk[e] omstandigheid, vereenigd met de geheimhouding me[t] welke het huwelijk voltrokken was, tot het valsch[e] gerucht aanleiding gaf, dat de Koningin tegenwoor[-]dig was geweest bij het huwelijk van hare schoon[-]zuster met den graaf *Athalin*. Wanneer er no[g] eenig verder bewijs noodig ware dat er geenerl[ei] zoodanige betrekking tusschen prinses *Adelaïde* e[n] den generaal bestaan kon, zoo behoef ik slechts t[e] zeggen, dat ik zijne gemalin persoonlijk ken, dat z[ij] in onze elegante salons zeer gezien is en zelve schit[-]terende soirées in hare woning pleegt te geven, di[e] zich op de eerste verdieping van het Palais-Roya[l] bevindt.

— Wat *Abd-el-Kaders* toestand betreft, leest me[n] in *de Sentinelle de Toulon* hetgeen volgt: »Met ge[-]noegen vernemen wij, dat men, op de klagten de[r] gevangen Arabieren, eenigzins teruggekomen is va[n] de verregaande strengheid, waarmede men hen be[-]handelde. Sedert verscheiden dagen wordt hun vleesc[h] veroorloofd. Zij, die in het fort Malbousquet ge[-]plaatst zijn, behoeven niet meer op over den grond gestrooid hakstroo te slapen; men heeft hun stroo[-]zakken toegezonden. Verscheidene hunner, welk[e] hunne scheiding van *Abd-el-Kader* al te zeer aan[-]deed, zijn naar het fort Lamalgue gebragt, en hede[n] zelfs is nog een der opperhoofden, een hoog bejaard man, derwaarts gevoerd, die in een' hoek zijne[r] gevangenis nedergehurkt, dien niet verlaten wilde, en zonder deze overbrenging onmisbaar onder zij[n] verdriet bezweken zou zijn."

— Mejufvrouw *Deluzy* heeft tegen de erfgename[n] van den hertog *Choiseul Praslin*, een eisch ingesteld tot afgifte van het legaat van 3000 fr. jaargeld, da[t] de hertog aan haar gemaakt heeft, en tevens to[t] afgifte van verscheidene voorwerpen, welke zij be[-]weert, dat aan haar toebehooren. Bij een vonni[s] is haar thans de door haar gedane eisch toegestaan.

Toulon, 10 *jan.* Het vaartuig, hetwelk *Abd-el-Kader* en zijn gezin naar het fort Lamalgue bragt, kwam ten $4\frac{1}{2}$ ure op de landingplaats aan, waa[r] reeds eene keur-compagnie en eene groote menigte volk hem opwachtte. In het eerste vaartuig zat *Abd-el-Kader* en naast hem zijn tolk, de heer *Rousseau*. Op het andere vaartuig waren *Ben-Thami*, de zoon des emirs, een knaap, die door zijn opgeruimd, vernuftig voorkomen aller oogen tot zich trok, en de vrouwen, onder welke men *Abd-el-Kader's* oude moeder opmerkte. Zij werden met een diep stilzwijgen ontvangen. *Abd-el-Kader* met zijnen zoon steeg het eerst in een rijtuig; voor de andere gevangenen stonden twee omnibussen gereed. In weinige oogenblikken bevonden zij zich onder bedekking der compagnie in het fort. De emir, die als een gewoon gevangene ontvangen werd, zag er zeer ter nedergeslagen uit, en moet met nadruk tegen deze schennis van het gegeven woord geprotesteerd hebben. In dezen geest, zegt men, heeft hij geschreven aan den Koning, aan den raad van ministers en aan den hertog *van Aumale*. Gedurende zijn verblijf in het lazaret is hij steeds aan het werk geweest. In het fort werd hij ontvangen door den nieuwen kommandant, den luitenant-kolonel *Lheureux*, adjudant van den minister van oorlog, en van dit oogenblik af was de communicatie met het fort afgebroken. De overige gevangenen van het lazaret zijn naar het fort Malbouquet gezonden. Nog gelooft het publiek, dat dit alleen eene provisionele maatregel is, een *zacht overredingsmiddel* om hem te bewegen zijne reis naar het Oosten te laten varen, waarop men hem dan een eenigzins minder kerkerachtig verblijf in Frankrijk zou aanwijzen.

SPANJE.

Madrid, 13 *jan.* De hertog *der Overwinning* heeft gisteren een bezoek gebragt aan den voorzitter des raads, aan den minister van oorlog en aan den kapitein-generaal van het distrikt.

De Senaat heeft heden eene zitting gehouden. De generaal *Espartero* zoude den eed afleggen. Na de opening der zitting trad de hertog *der Overwinning* binnen en legde den gebruikelijken eed af.

Binnenlandsche berigten.

Amsterdam, 23 *jan.* Men verneemt, dat thans bij den raad van state aanhangig is, een ontwerp van wet, betrekkelijk de regtsmagt der hoogheemraadschappen, dat in de aanstaande zitting der Kamers van regeringswege aan hare overwegingen zal worden aangeboden. Men zal zich herinneren, dat de indiening van dit ontwerp reeds door den voor-

maligen minister van binnenlandsche zaken, in augustus jl. bij de behandeling van zijn hoofdstuk der staatsbegrooting, aan de Staten-Generaal is toegezegd.

— De Algemeene Rekenkamer heeft dd. gisteren bekend gemaakt, dat, ter vermindering der in omloop zijnde muntbilletten van honderd guldens, op nieuw bij haar is overgebragt voor eene som van *f* 1,990,000 aan zoodanige ingetrokken muntbiljetten, zoodat er thans voor een bedrag van *f* 9,900,000 aan muntbiljetten is ingetrokken.

's Gravenhage, 28 jan. Men verzekert, dat de heer *A. A. Sebastian*, professor te Groningen, beroepen is als hoogleeraar in de heel- en verloskunde aan de universiteit te Leiden, ter vervulling der vacature, aldaar ontstaan door het overlijden van professor *J. C. Broers.*

— Zondag namiddag is te Scheveningen voor den wal gekomen de stoompakket *Ocean* kapitein *J. A. Haste*, aan boord hebbende zes landverhuizers, die uit Noord-Amerika met berouw naar hunne haardsteden terugkeeren.

— Onder de plaatsen in ons vaderland, waar thans eene buitengewoon groote sterfte heerscht, wordt ook Brummen genoemd. Naar men meldt, zouden daar in 14 dagen 36 personen overleden zijn.

Rotterdam, 25 jan. Het gemiddeld getal overledenen per jaar bedraagt te Franeker gewoonlijk 100 à 120, terwijl in het vorige jaar aldaar een aantal van 264 personen is overleden. In de eerste week van dit jaar bedroeg het aantal overleden 18 personen. Opmerkelijk is het voorts, zegt de *Provinciale Friesche Courant*, dat te Franeker, gedurende een tijdvak van ongeveer vijftien maanden, zijn overleden: een burgemeester, twee wethouders, vijf leden van den stedelijken raad, een secretaris, een stads-majoor en acht mindere stedelijke ambtenaren.

Assen, 29 jan. Ook in deze provincie neemt onder de landlieden, vooral van de afgescheidene gemeente, de zucht, welke eenigen tijd verflaauwd was, om naar Amerika te trekken weder toe, zoodat er onderscheidene verkoopingen van landerijen plaats hebben, en dezelve dien ten gevolge op die dorpen zeer in prijs verminderen.

Arnhem, 25 jan. De Velpsche *Dorpscourant* heeft een en andermaal een onjuist en overdreven berigt medegedeeld aangaande oude munten, die onlangs in de nabijheid van dat dorp zouden opgedolven zijn. De waarheid is, dat, bij het uitroeijen van boomen, op het landgoed Klarenbeek, nabij den Hommelschen of Ouden Deventerschen weg, gevonden is een aarden kruikje of zoogenoemd jacoba-kannetje, waarin ruim honderd en vijftig Hollandsche en Geldersche, maar meest Kleefsche muntstukjes uit de 15de en den aanvang der 16de eeuw. De grootste hebben de grootte van onzen zesthalf, de kleinste die van onzen stuiver. De meesten dragen het gewone tournooische kruis. De metaalwaarde is zeer gering; de wetenschappelijke waarde zal door den hoogleeraar van der *Chijs* te Leiden onderzocht worden.

Mengelwerk.

Acht en dertig dagen in de graslakten (savanes) *van het eiland Cuba.*

(*Vervolg van No. 14.*)

Welke waren de bewoners van de grot, waarin het meisje klaarblijkelijk uit het meer een toevlugtsoord gezocht had, en wier ingang men ons met pistoolschoten betwistte? Was het de schuilplaats van een of ander achtergebleven weerbarstigen vrijbuiter, die zich niet aan de beschaving had willen onderwerpen? Of had soms een Mexicaan van Yucatan, zijne huisgoden, zoo dikwijls verontrust door de oorlogen voor de onafhankelijkheid, herwaarts gebragt? Wij waren bezig op deze vragen een antwoord te zoeken, toen een tweede kogel, niet uit de grot, maar uit het kreupelhout, dat aan de regterzijde een soort van kreeften, waarin het meer verzat was, bedekte, ons waarschuwde niet langer te philosopheren, ons niet te verdiepen in het onderzoek naar den oorsprong der Havanesche goeden, noch paradijsdroomen te droomen over eenzaamheid en liefde. Wij waren zeer goed geplaatst om getroffen te worden, even als eene mikschijf, en zeer ongunstig om zelven te mikken of om ons te verdedigen. Ik zag naar alle zijden rond, om eene aanvalleres te ontdekken, indien dat mogelijk was; mijn blik, den geheelen omtrek om het meer en de omringende hoogten doorloopende, van *la Roca der Caballones* tot aan *la Boca Grande*, zag niets dan eene onafgebroken reeks planten van eene zoo schoone, rijke en grootsche ontwikkeling, dat men, bij het beschouwen derzelve, verlangde naar eenige onvruchtbare plaatsen en onontoegankelijke en donkere grotten.

Het scheen dat onze vijanden, wie zij dan ook zijn mogten, slechts eener deden ons den toegang tot hunne woning te beletten, en ons beleefdelijk uit te noodigen hen niet te storen, daar zij geene bezoeken wenschten te ontvangen. Zoodra wij van wal gestoken waren en ons vaartuig zich verwijderde, verontrustte ons niemand meer; maar o'NEIL, het ongelukkige denkbeeld koesterende, om, volgens zijne gewoonte het gevaar te tarten, zoodra hij het ontweken was, had de dwaasheid het roer een weinig te wenden, en naar de grot der waternymph te stevenen. Terstond daarop, om ons hunne waakzaamheid te bewijzen, begroetten ons de onbekende bewoners met een nieuw schot, dat een onzer zeilen doorboorde, en op weinig afstand, over mijn hoofd voorbijvloog.

— Er waait een goed koeltje, zeide o'NEIL, waarschijnlijk om mij te beletten hem zijn onvoorzigtigheid te verwijten; de wind is zuidelijk, wij zullen spoedig aankomen.

— Gij ziet wel, gek die gij zijt, dat wij geen water genoeg hebben; de eerste windslag, die ons in zee drijft, brengt onzen dood mede.

— Wij zullen noordwaarts aanzeilen. Het eiland heeft zoo vele kreken, baaijen, havens, inhammen en kommen, als eene kant openingen. Wij zullen dezen nacht aanleggen, om water in te nemen. Neem anders zelf het roer en stuur, zoo gij meent het beter te kunnen dan ik.

Het toeval, dat altijd de onbezonnenen begunstigt, wilde, dat van het oogenblik af aan, dat o'NEIL ophield het vaartuig te besturen, wij in geheel nieuwe en veel moeijelijker streken geraakte. Ons klein vaartuig was ten speelbal aan de tegenstrijdigste stroomen, en werd nu eens medegevoerd, dan weder teruggedreven: in een kwartier uurs doorliep de kompasnaald alle streken en de wind blies dan uit het oosten, dan uit het noorden en het volgende oogenblik uit het zuiden. Wij werden verre van de kust geworpen en verloren haar weldra geheel uit het oog, terwijl met het aanbreken van den nacht een zware regen begon te vallen. De zee werd holler, dan wij haar ooit gezien hadden, en o'NEIL, gewoonlijk niet zeer devoot, ofschoon katholijk, begon te bidden, hetgeen al een zeer slecht teeken was. Het stond honderd tegen één, dat onze zwakke boot, onophoudelijk geslingerd tusschen de hemelhooge baren, dan eens in den afgrond verdwijnend, dan eens verheven op de toppen der golven, in het naaste oogenblik zou verzwolgen worden.

Desniettemin bleef ik zoo goed ik kon, het roer besturen en na twee dagen en twee nachten van onbeschrijfelijken angst en doodelijke vermoeidheid, ontdekten wij land. De zee was minder onstuimig; o'NEIL begon weer te zingen en plaatste zich aan het roer.

De kust, die wij naderden, had een bijzonder voorkomen. Zij geleek minder naar een oever, dan naar een woud, dat onder water stond, want men kon den bodem niet zien. Wij liepen eene kleine baai of kreek binnen, van alle zijden beschaduwd en omringd door lage en digte mangoboomen. Weldra bleef de boot op den grond vast zitten, en al onze pogingen, om haar weder vlot te krijgen, waren vruchteloos. De pistoolschoten der verdedigers van het meer en van de grot hadden ons den tijd niet gelaten, genoeg versch water in te nemen, en onze voorraad was geheel verbruikt; de dorst verteerde ons. Wij moesten ons water verschaffen hoe dan ook.

Aan land of liever in het slijk stappende, begonnen wij den vermoeijendsten en zwaarsten marsch der wereld; dan eens baadden wij tot halve lijve door den modder, dan eens ligtten wij ons, zooveel wij konden, op aan de knoestige takken der mangoboomen; dan weder gleden wij als slangen onder de duistere gewelven en de kronkelige slingerijen door van dien wonderbaren boom die zichzelven weder voortbrengt, gelijk de vijgeboom der Banianen en die, op zijn weg onkruid van allerlei soort medevoerende, van zijne takken nieuwe wortels maakt, en alzoo eindelooze en duistere doolgangen vormt, van drie of vier voet hoogte.

Met onze bijl en onze messen sneden wij zoo veel takken af als wij slechts konden. Maar men vorme zich een denkbeeld van den toestand, waarin wij beiden ons bevonden. De zon schoot loodregt hare brandende stralen op ons neder; de honger en dorst kwelden ons om het zeerst, wij beproefden de harde en dikke mangobladen te kaauwen, die van loogzout doortrokken, onze kwelling slechts vermeerderden en onze dorst deden toenemen.

Intusschen drongen wij steeds met woeste drift voorwaarts. De nacht brak aan; myriaden van moskieten vielen op ons aan; de dampkring was drukkend, onstuimig, met electriciteit overladen. Wij hielden stand; maar hoe zouden wij slapen? Het bijten en steken der insecten veroorloofde ons niet een oog te sluiten en wij strekten ons, afgemat en vermoeid, op het bed van slijk neder, dat onze gekneusde en geschaafde ledematen bevochtigde. Ik sliep niet, zulks was mij onmogelijk, maar ik had vreeselijke gezigten, uitwerkselen van hetgeen de Spanjaarden *Calentura da morte* noemen. Nu eens verbeeldde ik mij, dat ik te Nieuw-Orleans danste op een dier bals, waar de bedienden met ijs toebereide *sangarie* aanbieden, eene soort van punch, die zeer lekker, verfrischend en verlevendigend is. Dan weder was ik een Havaneesch *picador*, en te paard viel ik een geweldigen stier aan, die mij, badende in mijn bloed, ter aarde wierp. Spoedig verdween het gezigt, en ik kwam tot mij zelven in nog beklagenswaardiger toestand, dan ik gedroomd had.

De morgenstond brak aan en wij togen weder aan den arbeid. Uitgeput, en ons ter naauwernood kunnende staande houden, genoegzaam niet beschut door het harde en verdroogde gebladerte, hetwelk voor ons eene hinderpaal was, zonder eenige bescherming aan te bieden, met eene ledige maag en met verkleumde en half verlamde leden, bespeurden wij eindelijk tegen den middag, dat de boomen minder digt werden en de aard van den bodem veranderde. Groote boomen, het was eene palmsoort, veroorloofden ons regt op te staan: verdorde wijngaardranken omstrengelden hen met hunne knoestige takken. Hier en daar waren voetstappen op den vochtigen grond zigtbaar: wij bemerkten, dat eene bigge met hare jongen daar was henen gegaan. Uitgehongerd als wij waren, was deze ontmoeting een waar geluk voor ons. Gedurende langer dan een uur volgden o'NEIL en ik, met onze geweren met gespannen haan, kruipende over den vochtigen grond, dat spoor, hetwelk ons eindelijk aan een klein, zeer digt kreupelboschje bragt, waaruit een dof maar vreeselijk gebrom zich hooren deed. Wij waren echter in geen toestand om iets te vreezen. De bewoners van het boschje, de bigge met hare jongen, deden een vrij hevigen uitval, en plotseling voelde ik mij aan het been gewond; ik lette er niet op. Op den achtergrond van de verblijfplaats van dien wilden troep, had ik een weinig stilstaand water ontdekt, om het te bereiken zou ik door een brandenden houtstapel gedrongen zijn. o'NEIL schoot op goed geluk op de bigge en verpletterde haar een voorpoot, en zich daarop van zijn geweer als van eene knods bedienende, bragt hij het beest zulk een geweldigen slag op den kop toe, dat het ter aarde stortte, maar dat ook de kolf van den loop vloog. Ik stak het mijn *bowie-knife* in het lijf, maakte het verder af. De jongen waren nog zeer klein en verspreidden zich naar alle kanten en lieten ons meester van het slagveld.

Ofschoon het water van een' ziltigen en afschuwelijken smaak, en het vleesch van het varken, dat wij op een vuur van verdroogde mangotakken braadden, zoo taai was, dat het de scherpste tanden konde tarten, was ons maal een waar godenmaal. Door een weinig dieper te graven gelukte het ons, wat drinkbaarder water te bekomen. Wij braken eene groote menigte takken van de boomen, en staken een groot vuur aan om de muskieten te verdrijven: daarop waschten wij ons geheele ligchaam, dat op vele plaatsen zwart en gezwollen was, door de beten der insecten, en daarop sliepen wij in, alsof Sardanapalus ons een leger had verschaft.

Ik ontwaakte den volgenden morgen tegen vier uur ongeveer, en het eerste gevoel, dat ik ontwaarde, was eene hevige pijn, veroorzaakt door de wond aan mijn been: de slagtanden van het zwijn waren diep in het vleesch gedrongen, het bloed vloeide rijkelijk. Om de ontsteking tegen te gaan, bediende ik mij van het vet van het beest, wiesch de wond zorgvuldig af en omwond haar met een ouden doek. Wat zouden wij beginnen? Ons vaartuig, zoowel als onze paarden, hadden wij verloren. De schuit weer opzoeken? Daar konden wij niet meer aan denken. Ik liep kreupel, en het zou mij onmogelijk zijn geweest, den moeijelijken en kronkeligen weg nog eens te gaan, dien wij gekomen waren. Wij braadden de laatste stukken van het varken en gingen weder op weg, ons naar het noorden rigtende. Het land werd minder boschachtig, maar rotsachtiger. Wij kwamen aan eene soort van moeras met bijna laauw water, waardoor wij waden moesten, terwijl het water tot aan de kniën kwam. Wij dronken er zoo gulzig van, dat wij er koorts en diarrhée van kregen; wij moesten desniettemin voortgaan. Den volgenden dag, gedurende welken wij ons meer voortsleepten, dan wel liepen, bereikten wij eene kleine baai, opgevuld met alligators, die hun gapenden bek en zwarte glansende zwemwerktuigen onbevreesd boven de oppervlakte des waters lieten zien. Het waren zeer lastige buren, maar daar wij noodwendig de baai moesten doorgaan, om den tegenover liggenden oever, die beplant en bebouwd was, te bereiken, aarzelden wij niet. Van dien oever, die een aanlokkelijk verschiet opleverde, klonken ons geluiden in de ooren, die bewoners verrieden, zoo als klokkengelui en het geloei van beesten. Wij wapenden ons met steenen, om de watergedrochten te verdrijven, en voorzien van lange stokken, waarmede wij hard in het water sloegen, gelukte het ons hen op de vlugt te jagen. Ten tien ure eindelijk den anderen oever bereikt hebbende, ontdekten wij eene woning.

Welk gevaar ons ook wachtte, het kon niet vergeleken worden bij hetgeen wij ontkomen waren, en wij verkozen de wraak van den consul en den gouverneur boven de vraatzucht der haaijen of de kans van door honger en dorst om te komen in een of ander onbekend hol. Het toeval bragt ons juist aan de verblijfplaats van een' *teniente* of luitenant van den gouverneur, FERNAN PACHECO genaamd, wien ons slecht uiterlijk en de met slijk bemorste, gescheurde kleederen, die ons bedekten, niet veel vertrouwen ingeboezemd zouden hebben, indien het *salvo conducto*, dat wij zorgvuldig bewaard hadden, en dat ik altijd bij mij droeg, hem het spoor niet bijster gemaakt had. O'NEIL verhaalde hem de geschiedenis van de boot en der schipbreuk, die van onzen zeetogt, waarvan hij sommige bijzonderheden verzweeg, en gaf ons uit voor natuuronderzoekers, die de heerlijke planten van Havana zochten. De *teniente* geloofde er geen woord van, maar zijn wantrouwen redde ons. Zou de *gobernador general* aan landloopers den kostbaren vrijbrief gegeven hebben, dien wij bezaten? Een weinig bezocht gedeelte van het eiland bewonende, had hij zelfs niet hooren spreken van de twee amerikaansche spionnen, door de openbare magt vogelvrij verklaard. Hij legde onze tegenwoordigheid en komst geheel anders uit.

Den wensch en de hoop om goud- of zilvermijnen

op het eiland Cuba te ontdekken, hebben de Havanesche autoriteiten, nog niet opgegeven, hoe menigmaal ook verijdeld door eene zinsverbijstering, algemeen onder de bevolking verspreid. Elk Spanjaard, die eene goudmijn aanwijst, zal hertog worden; elk kleurling zal aanspraak hebben op een zesde gedeelte der opbrengst; elk slaaf op een tiende gedeelte en op vrijverklaring; elk vreemdeling op een derde gedeelte. In die verschillende gevallen neemt het gouvernement alle kosten en werkzaamheden op zich. *(Vervolg hierna.)*

DRUKFOUT.

In de advertentie van den heer BENJAMINS, voorkomende in ons nommer van gisteren, staat S. BENJAMINS. Men gelieve te lezen J. BENJAMINS.

Wij nemen deze gelegenheid waar, den inzenders van advertentiën te verzoeken, vooral de *eigennamen* zeer duidelijk te schrijven, kunnende wij anders voor de abuizen niet instaan.

Advertentiën.

De Notaris *KOLFSCHOTEN*, te *Arnhem*, zal, op Woensdagen den 26sten Januarij en den 9den Februarij 1848, telkens des avonds om 6 uur, in het Logement *het Hof van Holland*, in de Weverstraat aldaar, doen inzetten en finaal verkoopen:

1o. Een hecht, sterk, voor weinig jaren nieuw gebouwd HUIS, met STALLING, bevattende behalve de ZAAL of KOFFIJKAMER, *zeven* meestal behangen en gestukadoorde BENEDEN- en BOVENKAMERS, KEUKEN, KELDER en POMP, staande op een der schoonste gedeelten van *Arnhem*, bij de Rijn-Barrière aan de Stads Binnencingel, thans tot Koffijhuis gebruikt doch tot alle Affaire, ook voor een Heerenhuis geschikt; zijnde gemerkt Wijk C, No. 247.

2o Een mede voor weinig jaren nieuw gebouwd HUIS, ERF en TUINTJE, staande even buiten de Velper-Barrière aan den Velpschen Straatweg, te *Arnhem*; Wijk K, No. 1, bevattende WINKEL en *zeven* meest allen behangen geplaffonneerde BOVEN- en BENEDENKAMERS, KEUKEN, KELDER, ZOLDER en verdere GEMAKKEN, waarin thans de Stijterij van Sterke Dranken wordt uitgeoefend, doch om deszelfs gunstige ligging tot alle andere Affairen is geschikt, ook tot particulier Woonhuis.

3o. Een HUIS en ERF, met OPENPLAATSJE, staande in de Koningstraat, bij het Land van de Markt, Wijk F, No. 2, met de zich daarin bevindende en in volle werking zijnde BANKET en BROODBAKKERIJ.

En 4o. Een WINKELHUIS en ERF, mede in de Koningstraat aldaar, Wijk F, No. 10, bewoond bij den Eigenaar *G. OOSTENDORP* en anderen.

Voormelde perceelen zijn inmiddels UIT DE HAND TE KOOP.

Ter bezigtiging der perceelen vervoege men zich bij de respective bewoners en om nadere informatiën betrekkelijk de Verkoops-Voorwaarden, ten Kantore van voormelden Notaris.

VERKOOPING

BIJ

Geregtelijke Uitwinning.

Ter Rolle der Arrondissements-Regtbank, zitting houdende te *Zutphen*, op Donderdag den 24sten Februarij 1800 acht en veertig, des voormiddags ten tien ure, van de hierna te omschrijven ONROERENDE GOEDEREN, in beslag genomen ten verzoeke van den Heer *SERVAAS VAN LEUVEN*, Genees-, Heel- en Vroedmeester, wonende te *Aalten*, tot laste der Eigenaren *HENDRIKA SEESINK*, Echtgenoote van *JACOBUS SCHUURMAN*, Landlieden, te zamen wonende in de buurschap *IJzerlo*, Gemeente *Aalten*, en haar, bij haren eersten man wijlen *WILLEM HINKAMP* in echt verwekt, nog minderjarig kind *JOHANNA WILLEMINA HINKAMP* genaamd, zoomede tot laste van gemelden *J. SCHUURMAN*, als in huwelijk hebbende *HENDRIKA SEESINK*, te weten:

1o. Een HUIS en ERF, gemerkt No. 51, staande en gelegen binnen *Bredevoort*, kadastraal voorkomende onder Sectie E, No. 62, groot van inhoud 1 Roede en 55 Ellen, bewoond door *BERNARDUS CHRISTIAAN ELSINKHORST*, en belend van voren aan de straat, van achteren aan het Erf van *JAN KAPPERS* en dat van *BAREND HEUSINKVELD*, ter regterzijde aan het huis en Erf van de Erven *HENDRIK ZWARTENKAT* en ter linkerzijde aan dat van *HENDRIK JAN LENSINK*.

2o. Een Stukje WEIDEGROND, aan den Ganzenpoelendijk, onder *Bredevoort* gelegen, kadastraal voorkomende in Sectie A, onder No. 343, groot 2 Roeden en 50 Ellen, eenerzijds aan den grond van *D. M. PARÉ* en anderzijds aan dien van *L. E. SCHELLENBERG*.

3o. Een stukje BOUWLAND, aan het laatstvoorgaande perceel, onder *Bredevoort* gelegen, Kadastraal, voorkomende in laatstgenoemde Sectie, onder No. 340, groot 17 Roeden 60 Ellen, belend, eenerzijds aan grond van *D. M. PARÉ* en anderzijds aan dien van *J. W. BATE*.

4o. Een stukje BOUWLAND, mede onder *Bredevoort* gelegen, Kadastraal voorkomende in Sectie A, onder No. 349, groot 25 Roeden, belend noord aan grond van *G. J. MEIJNEN Cz.*, zuid aan dien van *G. J. BARENDSCHOT*, oost aan grond van *J. W. BATE* en west aan dien van de WedUwe *G. H. HINKAMP* en aan grond van *G. J. BETTINK*.

De toewijzing geschiedt van de Goederen onder No. 1 en 4 ieder afzonderlijk en van die onder No. 2 en 3 in Massa.

Voor den Executant,
J. VAN DIJK,
Procureur.

† † † De Notaris Mr. *JB. NIJHOFF* maakt bekend, dat op Donderdag den 27sten dezer, des voormiddags ten 10 uur, ten Huize van den Kastelein *J. P. FLORUSSEN*, op de Steenstraat te *Arnhem*, de toeslag zal plaats hebben van het BOUWLAND *Plattenburg*, gelegen aan den Velpschen Straatweg in de Gemeente van *Arnhem*, tegenover de Goederen *Beekenkamp* en *Klarenbeek*; van het BOUWLAND, *de Rijnakkers* aan den Utrechtschen Straatweg bij *Arnhem*, beide deze grondstukken door derzelver fraaije ligging uitmuntend geschikt tot AANBOUW; — voorts van den UITERWAARD, onder *Meijnerswijk* en den HALVEN *Elderweidschen* en *Koeweidschen* TIEND, onder *Elden*, — alles vroeger breeder aangekondigd, en waarvan de inzet prijzen in deze Courant en in het *Handelsblad* reeds zijn vermeld.

† † † Op Woensdag den 26sten Januarij 1848, des voormiddags ten 10 ure, zal aan het huis in de Turfstraat No. 53, te *Arnhem*, in het openbaar voor kontant geld worden verkocht:

Eenige MEUBELEN en HUISRAAD, voorts PELLEN en LINNEN, BEDDEN EN TOEBEHOOREN; Wijders eene aanzienlijke hoeveelheid gemaakt ZILVER, waaronder: SCHENKKETEL en COMFOOR, KOFFIJKAN, THEEPOT, THEEKISTJE, SUIKERBUS, MELKKAN, KANDELAARS, SNUITERS, OLIJ- en AZIJN-STEL, LEPELS en VORKEN, waaronder *twee* RAGOUTLEPELS, MESSEN, enz.

Te zien daags te voren van 10 tot 3 ure.

TE KOOP of *TE HUUR*, om te aanvaarden den 1sten Mei 1848, een wel ingerigt en goed onderhouden HEERENHUIS, te *Doesborgh*, in het midden der Stad, hebbende *zeven*, ten deele zeer ruime KAMERS, nevens verdere commoditeiten, TUIN, SCHUUR, enz. Informatiën *franco* bij den Mr. Timmerman *E. KOOBS* te *Doesborgh*.

Faillissement.

Bij vonnis der Arrondissements-Regtbank te *Arnhem*, Kamer van Burgerlijke en Handelszaken, van den 13den Januarij 1848, behoorlijk geregistreerd, is de persoon van *WILLEM BAKHORST, DERKSZoon*, papier-fabrikant te *Heerde*, zich thans te *Arnhem* in gijzeling bevindende, verklaard in staat van Faillissement, met bepaling dat hetzelve is aangevangen op den 11den Januarij ll., en met benoeming van den Wel Edel Achtbaren Heer Mr. *P. C. NAHUIJS*, lid der gemelde Regtbank, tot Regter-Commissaris, en *J. HOOGERS*, *EZoon*, zaakwaarnemer, wonende te *Hattem*, als Curator in gemelde Faillieten boedel.

Hattem, den 18den Januarij 1848.

De Curator voornoemd:
J. HOOGERS, *EZoon.*

† † † Een ONGEHUWD HEER verlangt alhier *drie* ONGEMEUBILEERDE KAMERS, tegen 1o. Mei te aanvaarden. — Adres, onder Letter B., bij den Uitgever dezes.

† † † Voor een JONGELING, niet beneden de 14 jaren oud, biedt zich met 1o. Februarij aanstaande, of later, de gelegenheid aan, om in den BOEKHANDEL te worden opgeleid. — Adres, bij den Boekhandelaar *W. J. KRUIJT*, te *Arnhem*.

† † † Op den 18den Januarij 1848 is door *G. W. VAN DER WIEL*, te *Arnhem*, aan het Gemeente-Bestuur zijner Woonplaats, ter vertaling in het Nederduitsch vertoond: *Die Clubisten in Mainz*, ein Roman von *H. KOENIG*. 3 *Thln. Leipzig* 1847.

LES AMORTISSEMENTS EN 1848

de l'Emprunt du Grand-Duché de Bade pour la construction de ses chemins de fer

auront lieu le 29 Février 1848,

le 31 Mai 1848, le 31 Août 1848 et le 30 Novembre 1848.

L'amortissement de l'Emprunt se fait par l'extinction des obligations, moyennant les primes suivantes, savoir: 14 lots chacun de francs 110,000, 54 de 25,000, 12 de 75,000, 23 de 32,000, 12 de 25,000, 55 de 21,500, 40 de 11,000, 2 de 10,500, 58 de 8500, 366 de 4200, 1944 de 2100 etc., de manière que chaque action tirée recevra forcément un des gains.

Pour participer au tirage de fin Février 1848 avec	payables en billets de banque ou en mandats de commerce, ou contre notre traite.	Pour participer aux quatre tirages ensembles avec
une action pour 5 frs.		une action pour 20
6 actions » 25 »		6 actions » 100
14 » » 50 »		14 » » 200
30 » » 100 »		30 » » 400

s'adresser à la maison de banque soussignée. Prospectus et renseignements sont déposés au bureau de cette feuille. — Les bulletins des actions tirées seront promptement délivrés par nous à MM. les actionnaires.

☞ Les personnes désirant se charger du placement d'actions sont priées de s'adresser directement à nous pour les conditions de la vente. Ecrire sans affranchir.

J. NACHMAN & FILS,
Banquiers à Mayence s/Rhin.

MUZIJK-MAGAZIJN

EN

PIANO-FORTE-FABRIJK

VAN

JACOB ECK EN LEFEBVRE,

Leveranciers van H. K. H. de Prinses van Oranje enz. enz., te *Amsterdam*, No. 488, Singel over de Doelen.

Abonnement Gratis

OP DE

MUZIJK-BIBLIOTHEEK

bevattende 15,000 Nummers.

VOORWAARDEN VAN HET ABONNEMENT

EERSTE KLASSE:

f 25 in het jaar.

TWEEDE KLASSE:

In het jaar . . . *f* 16. | Voor 3 maanden . . *f* 5
Voor 6 maanden . » 9. | » 1 » . . . » 2

De Inteekenaars kunnen 4 tot 12 Nummers, naar evenredigheid des afstands, ter Leen ontvangen en, des verkiezende, dagelijks tegen andere ruilen.

Ieder Inteekenaar op 1 jaar of 6 Maanden kan voor het geheele Bedrag van zijn Abonnement MUZIJKSTUKKEN, tot Catalogus-Prijs, in ons Magazijn als *Premie* uitzoeken.

Onder de Geabonneerden van de 1ste Klasse zal *bovendien* nog eene opstaande PIANO van Mahoniehout, ter waarde van *f* 750., als *Extra-Premie* worden verloot, die de Winner in ons Magazijn kan uitzoeken.

Zoodat het Abonnement niets kost.

NB. NB. Men kan zich dagelijks abonneren bij alle Heeren POST-DIRECTEUREN door het geheele Rijk, bij wien ook Prospectussen gratis te bekomen zijn.

Prijs der *Catalogussen* van de *Bibliotheek*, 50 Cts.

Ons Magazijn is voortdurend voorzien van Oude en Nieuwe Muzijk en van eene rijke keus van Instrumenten.

Concert-Vleugels (differ. fabrikaten) *f* 1000 à 1500
Opstaande Pianino's d°. d°. » 450 à 800
Vierkante Piano's d°. d°. » 300 à 600

Voor deugdzaamheid en bewerking wordt door ons voor jaren ingestaan.

[illegible] wordt alle mogelijke faciliteit [illegible]

Marktprijzen.

Arnhem, 23 *januari* 1848.

Oude Weit van *f* 0.00 tot *f* 0.00; *Nieuwe Weit* van *f* 9.00 tot *f* 11.15; *Nieuwe Rogge* van *f* 6.25 tot *f* 0.00; *Boekweit* van *f* 6.50 tot *f* 7.00; *Garst* van *f* 0.00 tot *f* 6.00; *Hollandsche Haver* van *f* 0.00 tot *f* 0.00; *Voerhaver* van *f* 0.00 tot *f* 3.50; *Witte Boonen* van *f* 0.00 tot *f* 0.00; *Paardeboonen* van *f* 6.00 tot *f* 7.00; *Graauwe Erwten* van *f* 8.50 tot *f* 9.00; *Groene Erwten* van *f* 10.50 tot *f* 11.50; *Gele Erwten* van *f* 9.00 tot *f* 9.50; *Koolzaad* van *f* 0.00 tot *f* 0.00; *Lijnzaad* van *f* 0.00 tot *f* 0.00; *Klaverzaad* van *f* 0.00 tot *f* 0.00; *Aardappelen* van *f* 2.50 tot *f* 2.70; *Boter* van *f* 0.85 tot *f* 0.92 het pond.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 22 Jan. 1 El 0 Palm 4 Duim, gew. 0 D., gev. 6 D.

Te Arnhem, bij C. J. THIEME, Boekdrukker.